

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 579/2020
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драган Величковић и Весна Величковић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 25/19 од 18.09.2019. године, на седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 25/19 од 18.09.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гжрр 25/19 од 18.09.2019. године.

Образложење

Основни суд у Великој Плани, пресудом Прр 6/2019 од 30.05.2019. године, одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужиоцу због повреде права у извршном поступку који је вођен пред Основним судом у Великој Плани И 1306/10 на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије досуди износ од 1.100 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, који износ је тужена обавезна да исплати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења и да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете која је утврђена коначном одлуком признатог потраживања тужиоца у стечајном поступку Привредног суда у Пожаревцу Ст 68/2010 исплати износ од 24.105,00 динара, са законском затезном каматом од 16.12.2018. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Виши суд у Смедереву, пресудом Гжрр 25/19 од 18.09.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Великој Плани Прр 6/2019 од 30.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног

права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је указао на одлуку Уставног суда Републике Србије Уж 1364/2015.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде произилази, да је на предлог тужиоца као извршног повериоца против извршног дужника ЗЗ „Шумадија“ из ..., ради уплате доприноса и трошкова спора, решењем Општинског суда у Великој Плани И 332/2008 од 30.05.2008. године одређено извршење. Затим, решењем Привредног суда у Пожаревцу Ст 68/2010 од 10.12.2013. године, закључен је стечајни поступак над ЗЗ „Шумадија“ из ..., те извршено брисање наведеног привредног субјекта из Регистра привредних субјеката, да би Уставни суд одлуком Уж 1364/15 од 05.06.2018. године усвојио уставну жалбу више запослених наведене задруге и утврдио им право на накнаду нематеријалне штете у распону од 1.100 до 1.400 евра. Тужилац који није поднео Уставну жалбу, нити му је било којом одлуком утврђена повреда права на суђење у разумном року, сматра да је у истој ситуацији као и подносиоци уставне жалбе, те се обраћао Министарству правде са захтевом за исплату материјалне штете, који захтев је одбијен, из разлога јер тужилац није поднео уставну жалбу ради утврђивања повреде права на суђење у разумном року. Како тужилац није издејствовао одлуку којом је утврђено да му је повређено право на суђење у разумном року, првостепени суд је на основу одредби члана 22. и 26. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/14), одлучио као у изреци.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, јер је одлука у складу са правним ставом Врховног касационог суда израженог у одлукама овог суда и закључком са седнице Грађанског одељења од 02.11.2018. године. Одлука Уставног суда Републике Србије Уж 1364/15 од 10.05.2018. године, на коју је тужилац указао, се не односи на тужиоца, односно нема проширено дејство у односу на тужиоца.

Тужба је поднета 12.02.2019. године.

Према томе, како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање и које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 368. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужиоца није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**